

Истинските тръпки – лов и риболов

Жаркото слънце не беше още изгряло, а колегите от ловно-рибарската дружинка „Сухозем“ вече бяха готови, заредени с муниции, положителни емоции и голяма доза адреналин!

Беше петнайсети август, откриването на пьдпъдъшкия лов. След събирането на всички от дружината и кратък инструктаж, задължителен преди всеки излет, даван от председателя ни Тодор полица, ловът започна. Начало на сливането с майката природа и на древната надпревара между ловеца, кучето и дивеча! Толкова е различна тази тръпка от всички други, познати на градския човек, толкова е истинска! Пьдпъдъшкият лов не продължи дълго, но пък бе успешен. За около два часа и половина имахме две цели и две полу-норми.

След като напече и стана трудно за ходене и безсмислено вече за лов от този тип, дойде време да натоварим багажите и кучетата в джиповете. Две минути по-късно всички бяхме в колите, на път за любимия ни язовир! Няма по-хубаво от това в един ден да съчетаем две прекрасни занимания – лова и риболова!

Беше ранен следобед, когато пристигнахме. Първото нещо, което винаги ми привличаше вниманието, както и този път, бе заобикалящата ме природа. Вятърът срамежливо побутваше язовирната вода, а в предизвиканите от него вълнения се блъскаха парещите лъчи на слънцето. Шумоленето на листата, кучешкият лай, песните на птиците и крякането на жабите бяха музиката на душата ми...

Изкарахме рибарските столчета. Нагласихме ги там, където считахме за най-удобно. Направихме си въдиците и аз първи вкарах плувката във водата. Не след дълго и останалите от дружината ме последваха. Вгледах се в отсрещния бряг. Забелязах, че си имаме компания. Всъщност не ни беше за първи път, често се случваше. Винаги хвърляхме въдиците на едно и също място. Защо днес да сменяме? Вярно, че предишния път не ни беше наслука, но кой знае, днес може да извадим повече риба от „противниковия отбор“...

Следяхме плувките изкъсо, но един от нас – Петър, беше оставил въдицата си на колчето. Той подготвяше скарата. Риболов без скара не е риболов!

През първите два часа групичката от другата страна хвърляше и вадеше... Все шарани, и все едри! Как го правеха, идея си няхахме! Не ни вървеше особено, затова хвърлихме три въдици на дъно, сложихме звънчетата и отидохме да седнем на сянка под голямото дърво – там, където бяхме изкарали масата със столовете. Скарата бе наблизко, така че не се налагаше да ставаме, за да стигнем до нея.

Жельо извади тесте карти и раздаде. Започна една продължителна и въодушевена игра на белот. Разделиха се на два отбора – Желязко и Петър срещу Чудомир и дядо ми. Тъй като аз не мога да играя тази игра, избрах да отговарям за скарата. А Тошо полицаят наблюдаваше въдиците, да не би случайно да удари ей така от нищото и да повлече въдицата навътре в язовира. Освен тях обаче наблюдаваше играта, както и, особено внимателно, мен – готвача.

По едно време човекът, който поддържа риболовния обект, мина с пълна със хранка кофа. С две ръце гребна от кофата и хвърли във водата няколко пъти. Не бях много сигурен дали рибата беше гладна. Не кълвеше, а ако искаше храна, дотогава щяхме да сме напълнили живарника!

Скарата бе готова. Сложихме храната на масата. Докато похапвахме, не чухме нито веднъж звънчетата. Или закачилите се риби бяха малки, или нищо не

се беше хванало. Полицаят издърпа въдиците, за да провери какво евентуално бяхме уловили. Но за разлика от лова, тук късметът ни го нямаше никакъв!

Постояхме до към десет и половина часа и започнахме да събираме. Прибрахме всичко, качихме малките герои от по-рано днес, в джиповете, после – и ние след тях. Не след дълго поехме по пътя за вкъщи...

И без слуга в риболова, той не отстъпва като изживяване на лова и допълни идеално и без това страхотния съботен августовски ден! Всъщност слугата въобще не е задължителен компонент, за да има радост в дружинката – тя е просто още един повод! Достатъчен за нас бе фактът, че сме заедно, че общуваме с природата, че се докосваме до нея – до древното, истинското и дивото!

*Тодор Тодоров и Александра Михалева,
10.а клас на СОУ „Хр. Проданов“ – гр. Карлово
Клуб „Литературен Еверест“*